

Un manament sempre nou

Article de mons. Xavier Echevarria, prelat de l'Opus Dei, publicat al diari "La Vanguardia", el 29 de gener de 2006.

03/02/2006

Deus caritas est, diu el text llatí de sant Joan que el papa ha volgut escollir com a títol de la seva primera encíclica. “Déu és amor”, hom llegeix a gairebé totes les traduccions d'aquesta frase. La caritat i l'amor, s'identifiquen? En part sí i en part

no. El *Catecisme de l'Església catòlica* recorda que la caritat és la virtut amb la qual estimem Déu sobre totes les coses, i al proïsme com a nosaltres mateixos, per amor a Déu. Més endavant, afirma que “la caritat assegura i purifica la nostra capacitat humana d’estimar”.

Perquè l’home necessita estimar i ser estimat. L’amor fidel, correspost, delicat, és el delit més profund del cor. Tota l’existència consisteix en una recerca de l’amor veritable, una lluita per a superar els obstacles que s’alcen davant nostre i dintre de cadascun de nosaltres.

Jesucrist és la plenitud de la Revelació: en Ell coneixem Déu; en Ell coneixem plenament l’home, com ensenya el concili Vaticà II i com Joan Pau II repetia amb freqüència. En el Crist vam descobrir la nostra vocació i la nostra grandesa. I part essencial d’aquest descobriment és la caritat,

l'amor que Jesucrist ennobleix i purifica. Perquè el Crist ens ha portat, amb el seu Amor, el gaudium, l'alegria i la pau.

Amb la paraula amor s'ha produït una mena d'inflació: l'usem potser massa, de vegades per a referir-nos a sentiments efímers o, fins i tot, com fa notar el papa, a manifestacions d'egoisme. Nogensmenys, amb el terme caritat ha succeït potser el contrari, una mena de restricció semàntica: l'emprem tal vegada massa poc, només per a referir-nos a certes activitats, exercitades per alguns, en casos especials. Però la caritat no s'expressa de forma excepcional, sinó que forma part de la identitat cristiana: “En això coneixeran tots que sou deixebles meus: si us estimeu els uns als altres”, digué el Senyor. Els pagans reconeixien els cristians per aquest tret: “Mireu com s'estimen”, exclamaven. L'amor cristià

constitueix una disposició moral que es projecta en una enorme varietat d'accions. Caritat significa servir, comprendre, consolar, escoltar, somriure, acompanyar, corregir, animar, demanar perdó i perdonar, donar i rebre. La caritat s'expandeix com en cercles concèntrics: des de les relacions personals fins a tota la societat.

En l'origen de la família es troba l'amor dels esposos, que crea l'ambient on neix la vida; la llar que acull amb afecte el nou ésser; el clima propici per a madurar com a persones.

El món del treball es veu enriquit per la caritat. Exercitar la pròpia professió d'acord amb el precepte evangèlic significa realitzar-la per amor, amb desig de servir, posant el cor, pensant en els altres. Santificar la feina equival a convertir-la en expressió d'amor a Déu i ocasió de

lliurament als altres, impregnar-la de justícia i de caritat.

La geografia de l'Església s'embelleix per aquests focus de llum: llocs on els cristians procuren treballar i servir en silenci per amor. N'hi ha prou amb pensar en l'Àfrica, el continent més necessitat de la cooperació de tothom. Allí, l'Església manifesta el seu amor també “com acte eclesial”, amb paraules de Benet XVI, com una part essencial de la seva missió. La caritat empeny a la magnanimitat, a no romandre indiferents davant les necessitats dels altres. El sant pare resumeix així aquest procés d'expansió de la caritat: “L'amor és ‘diví’ perquè prové de Déu i ens uneix a Déu; i, mitjançant aquest procés unificador, ens transforma en un Nosaltres, que supera les nostres divisions i ens converteix en una sola cosa, fins que al final Déu sigui tot en tots”. Aquí es troba l'explicació de la joventut perenne de l'Església.

En la caritat radica també la clau de la “nova evangelització”. En substància, la tasca de difondre l’Evangeli consisteix a assolir que moltes persones experimentin la caritat cristiana, que les seves intel·ligències s’obrin a la llum de la fe gràcies al llenguatge de l’amor, aquest idioma universal que tots estem en estat d’entendre. La fe, en efecte, com escriu sant Pau, obra mitjançant la caritat.

Sant Josepmaria Escrivà afirmava sense embuts: “El principal apostolat que cal que els cristians realitzem al món, el millor testimoniatge de fe, és contribuir a respirar dins l’Església el clima de la caritat autèntica”.

El Crist, a l’última Cena, va qualificar com a “nou” el precepte de la caritat: “Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat”. Era nou llavors i segueix sent-lo ara, per a tots, dos mil anys

després. Si abordem la lectura i la meditació de l'encíclica amb la curiositat sana de qui pensa que hi és per a descobrir quelcom de nou, amb la intel·ligència i el cor oberts, trobarem la novetat permanent d'aquesta revelació meravellosa: Déu és amor, que s'irradia a tots i a cadascun dels homes. I es complirà el desig de Benet XVI: que aquesta encíclica "il·lumini i ajudi la nostra vida cristiana".

Monsenyor Xavier Echevarría,

prelat de l'Opus Dei

29 de gener de 2006 La Vanguardia

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/un-manament-
sempre-nou/](https://opusdei.org/ca-ad/article/un-manament-sempre-nou/) (20/04/2025)